

Hajnali séta

Hányan érezték mélyen, hány korcs kiváltságos?
S hangjuk az angyalok hangja e már?
Vagy úgy élnek ők is e tájban,
nekidőlve az ősznek, mint ősz hajadon,
agg csemetéi, a vörhenyes borbolyacserjék?

Füstasszonyok
futnak a völgyben; az ősz idehoz szeleket,
hogy bonviván nyakukat nyújtogassák,
lopva belesve az éj keble közé.

Hajnal.

A hold agg derekát fogja egy nyárfa tövében,
s kezédért nyúl. Mér érzem a mérgét ujjaidon:
ám csak így lehet újra a régi, kovaszín hajnal,
mely odalett: hittem.

Odalett, hittem,
s nem volt az enyém sohasem, valahány, (25?)
ávelem.

Mintha hazatérő, sietős zápor lennél,
úgy remegek közeledben.

Bánat e még ez?

— Eresszél — kérlek —, s bárha ölelnél —
gondolom —, bárha ölelnél:
én lennék ez a perc akkor.

Szeged

Kolozsi László